

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku K.M. i M.M.

przy uczestnictwie H.K., L.C. i M.C.

o rozgraniczenie nieruchomości,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 15 grudnia 2006 r.,

zażalenia uczestników L.C. i M.C.

na postanowienie Sądu Okręgowego w L.

z dnia 7 września 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2006 r. Sąd Okręgowy w L. oddalił zażalenie uczestników postępowania L. i M. małż. C. na postanowienie Sądu Rejonowego w L. z dnia 12 kwietnia 2006 r. odrzucającego apelację uczestników postępowania z powodu wniesienia jej po upływie ustawowego terminu.

Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że dnia 27 stycznia 2005 r. uczestnicy postępowania złożyli wniosek o doręczenie odpisu postanowienia Sądu Rejonowego w L. z dnia 26 stycznia 2005 r. z uzasadnieniem, wydanego w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości. Odpisy tego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego w L. z dnia 28 lutego 2005 r., którym zostało sprostowane postanowienie z dnia 26 stycznia 2005 r. w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, zostały wysłane dnia 11 marca 2005 r. Z dowodów doręczenia wynika, że przesyłkę, zawierającą „post.” oraz „motywy”, odebrał M.C. dnia 17 marca 2005 r. Na dowodzie doręczenia dla L.C. adnotacja „motywy” jest napisana innym kolorem długopisu niż pozostałe adnotacje.

Z notatki urzędowej z dnia 12 kwietnia 2006 r., którą sporządziła sekretarz sądowy M.K., przygotowująca przesyłkę dla uczestników postępowania, wynika, że po pierwsze, odpis postanowienia z dnia 26 stycznia 2005 r. z uzasadnieniem oraz odpis postanowienia z dnia 28 lutego 2005 r. zostały wysłane L.C. i M.C. w jednej kopercie dnia 11 marca 2005 r., po drugie, na dowodach doręczenia zaznaczono, że obie przesyłki zawierały „motywy”, co oznaczało postanowienie z dnia 26 stycznia 2005 r. z uzasadnieniem oraz „post.”, co oznaczało postanowienie z dnia 28 lutego 2005 r., po trzecie, oznaczenie „motywy” zostało dopisane podczas przygotowywania przesyłki tym samym charakterem pisma i tym samym długopisem, co uzupełnienie pieczęci dotyczącej wysłania postanowienia z dnia 26 stycznia 2005 r. z uzasadnieniem, po czwarte, adnotacja „motywy” stosowana jest zawsze, gdy odpis orzeczenia z uzasadnieniem jest doręczany na wniosek uczestnika postępowania.

Sąd Okręgowy uznał, że z dowodów doręczenia i notatki urzędowej wynika jednoznacznie, iż postanowienie z dnia 26 stycznia 2005 r. z uzasadnieniem zostało doręczone uczestnikom postępowania dnia 17 marca 2005 r., a nie – jak zarzucił pełnomocnik uczestników postępowania – dnia 18 marca 2005 r. W sprawie nie ma wiarygodnego dowodu potwierdzającego zarzut pełnomocnika uczestników postępowania. Zatem apelacja wniesiona dnia 1 kwietnia 2005 r. podlegała odrzuceniu jako spóźniona.

Pełnomocnik uczestników postępowania zaskarżył to postanowienie zażaleniem z dnia 4 lipca 2006 r. i skargą kasacyjną z dnia 28 czerwca 2006 r.

Sąd Okręgowy w L. postanowieniem z dnia 7 lipca 2006 r. odrzucił zażalenie jako niedopuszczalne, ponieważ od postanowień sądu drugiej instancji wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji nie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego (art. 394¹ § 2 k.p.c.).

Postanowieniem z dnia 7 września 2006 r. Sąd Okręgowy w L. odrzucił także skargę kasacyjną uczestników postępowania jako niedopuszczalną, albowiem zaskarżone orzeczenie nie należy do kategorii – wskazanych w art. 519¹ § 1 k.p.c. – postanowień podlegających zaskarżeniu skargą kasacyjną.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 7 września 2006 r. pełnomocnik uczestników postępowania wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 519¹ k.p.c. wynika, że w postępowaniu nieprocesowym skarga kasacyjna przysługuje, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, od prawomocnego, wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania, kończących postępowanie w sprawie. Jednocześnie jednak już w tym przepisie ustawodawca zawęził katalog spraw, w których skarga kasacyjna przysługuje, tylko do spraw z zakresu prawa osobowego, rzeczowego i spadkowego, chyba że – co wynika z paragrafu czwartego – skarga kasacyjna została wyłączona. W pozostałych sprawach rozpoznawanych w postępowaniu nieprocesowym skarga kasacyjna przysługuje tylko w wypadkach wyraźnie wymienionych w paragrafie drugim i trzecim przytoczonego przepisu.

Zaskarżone postanowienie zostało wydane w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości, należącej do spraw z zakresu prawa rzeczowego. Jednakże nie należy ono – jak trafnie stwierdził Sąd Okręgowy – do kategorii wydawanych przez sąd drugiej instancji postanowień co do istoty sprawy oraz postanowień w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania, kończących postępowanie w sprawie. To oznacza, że od zaskarżonego postanowienia nie przysługuje skarga kasacyjna. Zatem Sąd Okręgowy – wbrew odmiennym twierdzeniom skarżących – trafnie odrzucił ich skargę kasacyjną jako niedopuszczalną.

Pozostałe okoliczności, podniesione w zażaleniu, nie podlegają kontroli w postępowaniu zażaleniowym, ponieważ nie dotyczą przyczyny odrzucenia skargi kasacyjnej i nie mają związku z jej odrzuceniem jako niedopuszczalnej.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).